

Legenda praví, že někde na dnešním území Suché, před stovkami let, stála na louce košatá borovice. U ní se scházeli lovci a do její kůry vyřezávali počty ulovené zvěře. Nakonec borovice uschla. Možná v důsledku poškození, nebo přirozeným vývojem. Na její památku lidé nazvali toto místo - Suchá.

Historie sboru praví, že před devadesáti léty se v Suché začali scházet lidé na jednom místě u „stromu života.“ Přijali evangelium Pána Ježíše. Prožili odpuštění, proměnu, lásku k Bohu i lidem. Z tohoto místa se Boží požehnání rozlévalo do dalších lidských srdcí.

Svědectví mého osobního života zní, že v padesátém roce existence sboru v Horní Suché jsem jednoho podzimního večera se svými rodiči na modlitbách našel „pramen živé vody“. Spíše jsem byl nalezen Pánem Ježíšem. Bylo to pro mně dost znatelné. Získal jsem jistotu, že mi bylo odpuštěno, a mám věčný život. Bůh mi daroval milost. Stalo se to krátce po otevření nové modlitebny. Vše se zdálo čisté, svaté a plné naděje. Probouzelo se ve mně rozhodnutí následovat Krista a sloužit mu za všech okolností. Někdy jsem vyznával mého Pána před jinými a prožíval jsem radost a jeho blízkost. Jindy jsem nikoho nevyznával a nic zvláštního neprožíval. Ve sboru jsem míval dost možnosti, jak rozvíjet dar, který mi byl Pánem svěřen. Napřed v mládeži, pěveckém sboru, pak ve vedení sboru. Jako mladí lidé jsme se učili žít svoji víru v nesnadném politickém a sborovém prostředí. Naše různorodé teologické pohledy a zkušenosti, ne vždy působily jednotu a pokoj. Přesto jsem za to pestré, zvláštní prostředí našich slezských sborů velmi vděčný. Tehdy jsme se učili milovat ty, kteří nesdíleli stejné názory na biblické a životní otázky. Stále více v nás sílila touha po hlubší jednotě Božích dětí napříč sbory i denominacemi. Začali jsme hledat možnosti, jak se, zvláště po proměnách ve společnosti, přiblížit lidem nevěřícím. Každá „úspěšná“, malá změna v myšlení lidí kolem nás byla spojena s úsilím, ale i s radostí a vděčností vůči působícímu Pánu Ježíši Kristu. Uvědomuji si, že mnoho z těch skvělých zkušeností, které mohu prožívat nyní ve svém životě a službě je částečně sklizní z dřívější doby. Jsou ale samozřejmě dány i otevřeností a touhou po poznání nových věcí, snahou naslouchat, budovat jednotu, rozvíjet Boží obdarování a povolání, vážit si a respektovat jinakost.

Všechny tyto tři oblasti: suchá borovice, sbor v Suché a můj osobní život ve sboru v Suché mají společný jmenovatel. Vše, co je živé, má tendenci zestárnout a umírat. I ten nejkošatější nádherný strom jednou uschne. I to veliké nadšení po obrácení a hluboký duchovní život časem ustrne. I ten nejčistší pramen se časem zakalí, nebo vyschne. I mé nadšení, radost a láska ke Kristu v různých obdobích života potřebovala proměnu, Boží dotyk a růst. Pán Ježíš to pověděl, že *„když se rozmůže nepravost, láska mnohých vyhasne“* (Mat. 24, 12). Musíme i my patřit mezi ty vyhasínající, nespokojené křesťany? Naše sbory v některých dobách prožívaly ustrnutí, ale i obnovu. I nám se dnes nabízejí některé klíče k obnově duchovního života. Aniž bych chtěl poučovat, pokusím se načrtnout jen jeden z nich. Je to *návrát k milosti*. K té samé jako na začátku duchovního života. Kristus nám daroval milost, nezištnou, nezaslouženou, vzácnou. Dovolím si zacitovat dva velmi významné autory, kteří povzbuzují církev k uzdravení a obnově skrze milost.

Philip Yancey ve své skvělé knize „Nekončící milost“, píše tato slova:
„Bůh je Bohem veškeré milosti. Milost znamená, že neexistuje nic, co bych mohl udělat, aby mně Bůh miloval víc a neexistuje nic, co bych mohl udělat, aby mně Bůh miloval méně. Milost znamená, že i já, který si zasloužím pravý opak, jsem přizván, abych zaujal své místo u stolu v Hospodinově rodině. Slavná křesťanská obrození nepramení z objevu

něčeho dosud neznámého. Dochází k nim tehdy, když někdo vezme radikálně a zcela vážně něco, co už tu dávno bylo. Přestože církev byla pověřena zvěstováním evangelia Boží milosti, právě v církvi často nacházím její nedostatek.“

Zdá se Vám, že v naší církvi, v našich sborech je jí dostatek? Nejsme první, kteří si to mohou uvědomit a přiznat. I biblické sbory v Galácii, založeny apoštolem Pavlem začaly milostí, ale padly do pasti zákonictví. A Pavel pak pláče nad nimi a zve k návratu k životu pod milostí. *„Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe?“* (Gal. 3, 3)

I skvělý sbor v Efezu ztratil lásku k Pánu Ježíši, vyhořel, uschl. Potřeboval proměnu a obnovu – vrátit se, prožít pokání a přijmout milost (Zj. 2, 1-5). Jsem přesvědčen, že nově přijímána a prožívána milost Kristova je lékem na neduhy osobního i církevního života. Udělal jsem tuto zkušenost, že vědomí nezištného přijetí, odpuštění prohlubuje a obnovuje lásku, bezpečí a pokoj v mém srdci. Jen ten, kterému bylo odpuštěno a je si toho plně vědom, dokáže rozdávat milost jiným. Jen ten, kdo byl pozván k Božímu stolu a zůstal tam, bude přirozeně zvát jiné k tomuž stolu. Bude prožívat naplnění a dostatek v Hospodinu. Není to jen jednorázová zkušenost, ale proces, ke kterému nás na mnoha místech povzbuzuje Písmo. Je to spojeno s odpočínutím, spokojeností a vděčností. Věřím, že cítíme, jak nitro každé z nás je vyprahlé a toužící po životě milosti, přítomnosti Kristově a odpočínutí v něm.

Druhým autorem je Dietrich Bonhoeffer. On zvedl prst proti tzv. „laciné milosti“. Rozvíjí a prohlubuje koncept života pod milostí, který se vyjadřuje vztahem ke světu.

„My se domníváme, že nám Bůh odpouští hříchy, ale k následování nás nezavazuje. Právě naopak. Dává nám svoji milost, ale skrze ní nás volá pod Kristovu královskou vládu. Přitom si nemůžeme dovolit nijaký výlet mimo zemi.“

Křesťanství se toho často dopouštělo, ale Bonhoeffer ho volá z úniku myšlenky do bouřky dění:

„Náš pravý poměr k Bohu smí a má se vyjadřovat v těch činnostech, které obvykle označujeme jako světské. Je nutné, aby dnešní křesťané porozuměli duchovní atmosféře své doby. Jak bychom měli reagovat na tlaky kolem nás? Co to vlastně znamená věřit v Krista dnes? Křesťané, kdyby se jen trochu starali, nebo měli jen trochu odvahy – znají odpověď, znají řešení současných problémů Ale proč je nevysloví? Nebo proč lidem, kterým zní jazyk Bible stále cizěji a kterým je její způsob myšlení čím dál vzdálenější, říkají: "Mějte víru", aniž by skutečně odpověděli na mrazivé otázky vykřikované v utrpení. Ježíš skutečně zachraňuje. Jeho zachraňující milost nás vykupuje zde a nyní a odpovídá na problémy dneška“.

Věřím oběma autorům těchto citací. Vycházejí z Písma a jsou podepřeny jejich osobním svědeckým životem. Jsou i moji osobní zkušenosti.

Věřím, že je možné, aby po devadesáti letech existence sboru v Horní Suché, ale i u nás v Těšíně i v jiných sborech a církvích, vytryskl nově pramen tekoucí vody. Abychom znova prožili návrat k Bohu živému. Radost z odpuštění, přijetí a dokonalé Boží lásky a milosti. Nemusíme dlouho čekat. Ježíš je přítomen a volá nás.

Věřím, že pak dokážeme opět komunikovat s lidmi tohoto světa, a pokusíme se alespoň odpovědět na mrazivé otázky, které je zajímají a jsou vykřikované v utrpení.

Věřím, že Kristus jako jediný zachraňuje a jeho milost je lékem na problémy dneška.

Rád bych poděkoval všem, kteří v Horní Suché před mnoha léty stáli u zrodu mé osobní víry, kladli kamínky mé životní mozaiky a působili, aby můj „pramen“ zcela nevyschl. Kázali evangelium, povzbuzovali, napomínali a modlili se za nás.. Modlím se i já za Boží požehnání a milost ve Vašich životech, rodinách i celém sboru.

S úctou a láskou Tadeáš Firla

